

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΝΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΑΙΘΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΔ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΡΤΙΟΣ 1881.

ΑΡΙΘ. 189.

Συνδρ. ἐτησ. ἐν Ἑλλάδι Δρ. 14
» » » Ἐξωτερικῆς ΣΙ. 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἰω. Ἰωάν. Αἰόλομαράρη. 39.

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνασκοφιστῶν, στέλλεται ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων ἀνεῦ ποσῶν πρὸ π λ η ρ ε ω μ η ς.

ΜΕΔΟΥΣΑΙ

Εἰς τὸν Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς, περιηδικὸν οἰκογενειακὸν ἑβδομαδιαῖον μὲ εἰκόνας, τὸ ὁποῖον εἰς τὰς εἰδοποιήσεις τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων εὐρίσκουσιν οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται συνιστώμενον εἰς πᾶσαν οἰκονομίαν, ὡς ἐφημερίδα εὐδαιμονοῦσα εἰς οἰκογενεῖας καὶ κυρίως δι' οἰκογενεῖας ἐκδιδομένην, ἐδημοσιεύθησαν 4 εἰκόνες Μεδουσῶν μετὰ βραχείας περιγραφῆς τῆς συστάσεως, τοῦ χρώματος, διοργανισμοῦ κ.τ.λ. καὶ τῆς σκοπαιότητος αὐτῶν ὡς τροφῆς ἐνὸς τῶν μεγίστων κητῶν, τῶν διαπορευομένων τὰς Ὠκεανούς τῆς γῆς μας.

Ἐνταῦθα δίδομεν τὰς εἰκόνας δύο ἐκ τῶν κυριωτέρων εἰδῶν, ἅτινα ἀπαντῶνται καὶ εἰς τὰς ἰδικὰς μας θαλάσσιας.

Τὰ θαλάσσια ταῦτα ζῶα, τὰ ὁποῖα ὡς ἐκ τῆς μαλακότητός των, εἰοῖσι εἶναι μαλακὰ ὡς ἡ πηκτὴ, καλοῦνται καὶ μαλάκια, εἶναι λίαν ποικιλόχροα καὶ ἔνεκα τῆς κατασκευῆς των ὠραία, ἰδίως ἐταν πλέουν. Μολοῦντι δὲ εἶναι τὸσον μαλακὰ, ὥστε νομίζει τις, ὅτι ἢ παραμικρὰ κίτρισι τῶν κυμάτων θὰ τὰ διέλθον εἰς κομμάτια, τὰ ζῶα ταῦτα κάμνουν μακρινὰ ταξίδια, περιφρονοῦντα τοὺς ἀνέμους καὶ τὰ κύματα, καὶ ἐταν ἀκόμη ἦναι πολὺ ἐξηγηρωμένα.

Μέδουσα ἢ Ῥιζότοπος.

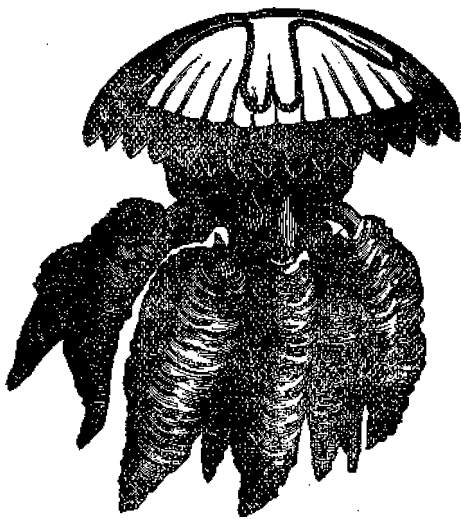
Ὅπως δὲ δια τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ φέρουν τὴν σφραγίδα τῆς πανσοφίας, οὕτω καὶ αἱ Μέδουσαι εἰς τὸν διοργανισμὸν τοῦ σώματός των δεικνύουν, ὅτι εἰς τὸν σχηματισμὸν των ἐνήργησε πάνσοφος νοῦς· διότι ἂν καὶ ἀπλούστατα κατὰ τὸ φαινόμενον εἶναι ὁμοιωμένως διοργανισμέναι μὲ νεῦρα, καὶ πεπτικὰ ὄργανα, εἶτι δὲ μὲ στόμα πρὸς λήψιν τῆς τροφῆς, τὴν ὁποίαν εὐρίσκουσι διεσπαρμένην ἐντὸς τοῦ ὕδατος τῶν θαλασσῶν· ἀλλὰ καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ὑπάρξεως καὶ ἡ σκοπιμότης αὐτῶν εἶναι θαυμαστὴ, διότι ἂν καὶ ἀσήμαντα, κατὰ τὸ φαινόμενον, χρησιμεύον πρὸς συντήρησιν τοῦ μεγίστου θαλασσίου ζώου, — τῆς φαλαίης, ἥτις ἀκόμη καὶ τώρα εἶναι πολὺ χρήσιμος εἰς τὸ ἐμπόριον, τὴν βιομηχανίαν καὶ τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν, διὰ τοῦ πάχους, τῶν δατῶν καὶ τῶν ὀδόντων τῆς.

Αἱ Μέδουσαι καίτοι στερούμεναι ἐντελῶς δατῶν εἶναι ἄμωσ προμηθευμένα μετὰ στόματος εὐρισκομένου συνθήκῃς ἐν τῷ κέντρῳ τῆς κορυφῆς

των. Τὸ στόμα τοῦτο σπανίως εὐρίσκειται ἀργῶν εἶναι δὲ ὠπλισμένον μετὰ νηματοειδῶν κροσσῶν, ὅστινες ἔχουσι τὴν δύναμιν νὰ σύρωσι πρὸς αὐτὸ πᾶν ἅτι ἔλθῃ ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς συλλήψεώς των· εἶναι μαλάκια, διστρακίδερμα καὶ ἀκόμη μικροὺς ἰχθῆς. Ἐκαστος τῶν κροσσῶν τούτων φέρει ἀναριθμήτους ἑτοχὰς λεπτάς ὡς βελόνας, αἱ ὁποῖαι εἰσέρχονται εἰς τὸ δέρμα, ἐταν τύχη

νά υπάρχουν εἰς τὸ μέρος, ὅπου κολυμβᾷ τις, τοιαῦται Μέδουσαι, προξενούσι κνησμόν ἀρχετὰ ὀδονηρόν. Ὁ κνησμός οὗτος ὀφείλεται εἰς τὴν μεταδοσιν ἤλεκτρισμοῦ, ὅστιν παραλῦει τὰς δυνάμεις καὶ οὐχὶ σπανίως φονεῖει τὰ μικρὰ ζῴδια, καὶ οὕτω καθίστανται λεία εὐκόλος τῶν σαρκοβόρων τούτων ζῶων.

Αἱ Μέδουσαι διαφέρουν ἀπ' ἀλλήλων κατὰ τὸ μέγεθος. Εἶδη τινὰ αὐτῶν ἔχουν μέγεθος μεγαλύτερον τῆς μῆς δάρδας, ἄλλα εἶναι μικρότατα· οἱ κροσσοὶ εἴτε δοκιμαστήρες τοῦ στόματος αὐτῶν διαφέρουν ἐπίσης κατὰ τὸ μέγεθος καὶ τὰ διάφορα εἶδη.

Μέδουσα Ῥιζότομος.

Ἄλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὸ σχῆμα καὶ τὴν μορφήν καὶ τὴν διευθέτησιν τῶν χρωμάτων αἱ Μέδουσαι δεκνύουσιν ἄπειρον ποικιλίαν. Εἰς τὴν παρουσίαν δ' αὐτῶν ὀφείλεται καὶ ἡ φωτοβολία τῶν ὑδάτων κατὰ τὴν νύκτα, ἕνεκα τοῦ ἐκ τοῦ σώματος αὐτῶν ἐκλυομένου ἤλεκτρισμοῦ. Αἱ φωτοβόλοι Μέδουσαι εἶναι πολὺ μικρὰ κατὰ τὸ σῶμα, καὶ ὅμως ἡ συσσώρευσις αὐτῶν εἶναι πολλὰκις τοσαύτη, ὥστε ἐν καιρῷ νυκτὸς ἀποτελοῦν ἀληθῆς φωτοβόλον βροῦμα.

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ.

Μετάφρασις ἐλευθέρα
(ἐκ τοῦ Ἀγγλικῶ)

(Ἰδὲ προηγουμένον ἀριθμόν.)

— «Ἐλένη, Ἐλένη! πάλιν συνομιλίας μετὰ τὸν Ἑρρίκου! Πρόσεξε, διότι ἂν ὁ Μαυροθοδωρῆς σὲ ἐννοήσῃ, θὰ λάβῃς πάλιν τὸν παθόν σου τὸν ταραχόν! Δὲν

ἤξεύρεις, ὅτι πάντοτε εἶνα θυμωμένος μετὰ αὐτὸ τὸ καὶ λησπαιδῶν; Λοιπὸν ἤσυχασε, ἐάν δὲν θέλῃς νὰ τὸν φωνάξω. Θὰ λύσω δὲ καὶ τὰς χεῖρας τοῦ Ἑρρίκου; ἐάν μοῦ ὑποσχεθῇ, ὅτι δὲν θὰ προσπαθήσῃ νὰ δραπταύσῃ ἐκ νόου.»

Ὁ Ἑρρίκος ὑποσχεθῆν, ἡ δὲ Ἐλένη πλησιάζουσα πρὸς τὴν Μαργαρίταν ἐψιθύρισεν· «Ὁ Ἑρρίκος δὲν εἶναι κακὸν παιδίον, Μαργαρίτα, καὶ σὲ παρακαλῶ λύσε τοῦ καυμένου τὰ χεῖρα σου· νὰ σὲ εἶπω τὴν ἀλήθειαν ἢ ἐπιταίην αὐτὸς, διότι ἐγὼ τὸν παρεκίνησα νὰ προσπαθήσῃ νὰ φύγῃ, διὰ νὰ τοῦ δεῖξω τὴν λάμπουσα ἡλιον καὶ τὸν γαλανὸν οὐρανόν, καὶ τὰ πράσινα· θεῖν ἄρα, τὰ ὅποια ἐπ'θυμοῦσε τόσον πολλὸ νὰ ἴδῃ! Ἄχ, κυρὰ Μαργαρίτα, δὲν τὸν παίρνεις ἔξω, τὸν καυμένον, αὔριον, ἢ καμμίαν ἄλλην ἡμέραν, ὅταν ὄλοι θὰ λύπουν, διὰ νὰ ἴδῃ αὐτὰ, τὰ ὅποια ἐπιθυμοῦμε?»

— «Σιωπῆ, ἀνόητη—ἀπεκρίθη ἡ γραία χαμηλῇ τῇ φωνῇ, διότι δὲν ἤθελε νὰ προδώσῃ τὴν Ἐλένην» εἰς τὴν ὁποίαν ἔτρεφε πολὺν συμπάθειαν.

«Ὁ Ἑρρίκος δὲν πρέπει νὰ ἐξέλθῃ ἀπ' ἐδῶ ποτὲ—ναί, οὐδέποτε!»

— «Καὶ διατί τάχα;» ἠρώτησεν ἡ μικρὰ Ἐλένη· «ἐμπορεῖς νὰ μοῦ τὸ εἶπῃς, καλὴ μου Μαργαρίτα;»

— «Καὶ τόσον ἀνόητη εἶσαι, ὥστε δὲν τὸ καταλαμβαίνεις;» εἶπεν ἡ γραία. «Ἐάν ἐξήρχετο μίαν φορὰν, θὰ ἐπεθύμει νὰ ἐξέλθῃ καὶ πάλιν, καὶ ἂν κατὰ τύχην ἐφορᾷτό, τότε ὄλοι μα; θὰ ἤμεθα χαμένοι. Ἄν ἤμπορῶσαμεν νὰ βράψωμεν τὰ μάτια του μαῦρα, τὸ πρᾶγμα θὰ ἤλλαξε, διότι θὰ τὸν ἐξελάμβανον οἱ ἄνθρωποι ὡς ἓνα ἀπὸ ἡμᾶς, ἀλλ' ὅπως εἶναι, ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ἐξέλθῃ ἀπ' ἐδῶ τὴν ἡμέραν, ἐν ὅσῳ εἴμεθα εἰς τὰ μέρη ταῦτα, ἂν δὲ ποτὲ ὑπάγωμεν εἰς ἄλλο μέρος, ὅπως σκοπεύομεν, τότε θὰ δύναται νὰ ἐξέρχεται καὶ αὐτὸς μαζί μετὰ ἡμᾶς εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.»

«Ἄλλὰ διατί τὸν πέρνουν μαζί των πάντοτε τὴν νύκτα;» ἠρώτησεν ἡ Ἐλένη.

«Διότι εἰς τὸ σκότος ὄλοι φαίνονται ὅμοιον ἐκτὸς τούτου αὐτὸς πρέπει νὰ μᾶς βοηθῇ εἰς τὸ ἐμπόριόν μας, καὶ οὕτω νὰ ἔγασῃ τὸ ψωμί του. Ἀπόψε θὰ ὑπάγῃ πάλιν ἔξω θὰ ἦναι καλὸν παιγνίδιον, καὶ ἂν φερθῇ καλὰ, ποῖος ἤξεύρει τί θὰ τοῦ τύχῃ;»

«Ἄλλ' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ ὑπάγω, — ἀνεφώνησεν ὁ Ἑρρίκος. «Λυποῦμαι πολὺ, διότι ἐξοπνοῦμεν τοὺς δουστιχεῖς ἀνθρώπους ἐκ τοῦ ὕπνου των—ἐπειτα τοὺς δένομεν ἢ καὶ τοὺς ραβδίζομεν, ἐάν φωνάζουν, ἢ κἀμνον ταραχὴν, ὅταν ἡμεῖς ἀφαιροῦμεν ἀπὸ αὐτοῦ· ὅτι ἔχον.»

«Ἡσύχασε, παιδί. Ἡσύχασε, — ἐψιθύρισεν ἡ Μαργαρίτα, θέσασα τὴν χεῖρά της εἰς τὸ στόμα τοῦ Ἑρρίκου. «Ἡμεῖς πέρνομεν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἔχομεν δικαίωμα νὰ πάρωμεν, ὅταν οἱ ἀνό-

γχοι εκείνοι δὲν θέλουν νὰ τὰ δώσουν θεληματικῶς· ἀλλ' ἂν ἀνοίξης πάλιν τὸ στόμα σου περὶ τοῦτου, ὁ Μαυροθοδωρῆς θὰ σὲ κλείσῃ πάλιν εἰς τὴν σκοτεινὴν ἐκείνην τράπαν!»

«Ὁχι ὄχι!» ἐφώναζεν τὸ ταλαιπωρον παιδίον. «Δὲν θὰ τοὺς κυκλήω πλέον! Ἡ σκοτεινὴ ἐκείνη τρῶπα εἶναι πολὺ φοβερά!»

«Καὶ πότε σὲ ἔβγαλαν εἰς αὐτήν;» ἤρωτήσεν ἡ Ἐλένη. «Πότε δὲν με εἶπες περὶ τοῦτου!»

«Δὲν σὲ τὸ εἶπον, διότι ἐφοβούμην ἀκόμη καὶ νὰ τὸ συλλαγίσθω!» εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. «Ὁ Μαυροθοδωρῆς με ἔλασε μίαν φρονὴν ἐκεῖ, διότι ἐθύμωσα καὶ ἐδάγκασα τὸ χεῖρ μου, ὅταν με ἔδεσσε μίαν ἡμέραν. Δὲν ἤμπορεῖς νὰ φαντασθῆς τί τρομερὸν μέρος εἶναι ἄπορῶ καὶ ἐγὼ πῶς δὲν ἐφεύχθησα ἀπὸ τὸν φόβον μου!»

«Ἐλα, Ἐρρίκος, εἶπέ μου, στὴ ζωὴ σου, περὶ αὐτῆς.»

«Ἡφέυρεις, ὅτι ἡ φοβερὰ ἐκείνη τρῶπα κεῖται ὑποκάτω τοῦ σπηλαίου τοῦτου· ἄλλος δὲ τρόπος νὰ καταβῆ τις ἐκεῖ δὲν εἶναι εἰμὴ διὰ σχοινίου· εἶναι δὲ πολὺ βαθεῖα καὶ σκοτεινὴ ὡς τὰ τάρταρα. Ἐκεῖ λοιπὸν ἀφοῦ με κατεβίβασε διὰ σχοινίου ὁ Μαυροθοδωρῆς, ἔσπερε τὸ σχοινίον καὶ με ἀφῆκεν εἰς τὴν τύχην μου. Δὲν δύναμαι νὰ σὲ περιγράψω τὴν φρίκην, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθηκα, εὐρεθεὶς ὀλομόναχος ἐκεῖ τὸ ἔδαφος ἦτο τόσοσ ὄγρον, ὥστε δὲν εὕρισκα μέρος στεγνὸν νὰ θέσω τοὺς πόδας μου, τὸ δὲ σκότος καὶ ἡ μοναξιά τόσοσ φοβερά, ὥστε με ἔκαμον νὰ τρέμω ἀπὸ τὸν φόβον μου καὶ ἤρχισα νὰ κλαίω καὶ νὰ φωνάζω, παρακαλῶν τὸν Μαυροθοδωρῆν νὰ με ἐλεήσῃ, ἀλλ' εἰς μάτην, κανεὶς δὲν ἀπεκρίνετο εἰς τὰς φωνάς καὶ τοὺς ὀδυρμοὺς μου ἐπὶ τέλος, ἐξαντληθεὶς ἐκ τοῦ φόβου, τῆς λύπης καὶ τῶν θαυμάτων, ἐλυποθύμθησα.

«Πόσον ὦραν ἔμεινα εἰς τὴν κατάστασιν ἐκείνην, ἀκριβῶς δὲν ἤξεύρω· ὅταν δὲ συνῆλθον με ἐφάνη, ὅτι ἤμην ἐκεῖ ἕνα ὀλόκληρον αἶψον, ἂν καὶ καθὼς ἔμαθα ὕστερον μόνον 2—3 ὥρας ἤμην ἐκεῖ. Τελευταῖον, ὅταν εἶχον ἀπελπισθῆ περὶ τῆς ἐξόδου μου, ἤκουσα τὸν Μαυροθοδωρῆν καλοῦντά με ἄνωθεν, καὶ διατάττοντά με νὰ πιάσω τὸ σχοινίον, τὸ ὁποῖον ἐρέμασε, διὰ νὰ με ἀνασῶρῃ, τὸ ὁποῖον καὶ ἔπραξα, ὑποσχεθεὶς ἀφοῦ ἀνῆλθον ποτὲ πλέον νὰ μὴ τὸν παρακούσω εἰς τὸ παραμικρόν.»

Ἡ διήγησις αὐτὴ ἐκίνησεν εἰς δάκρυα τὴν μικρὰν Ἐλένην ἀλλ' ἡ γραῖα Μαργαρίτα παρετήρησεν εἰς τὸν Ἐρρίκον, ὅτι ἦτο καλλίτερον δι' αὐτὸν νὰ ὑπακούῃ, παρὰ νὰ τιμωρῆται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καὶ τὸν παρεκίνησε νὰ ἦναι ἔτοιμος διὰ τὴν νοκτερνήν του ἐξόδον. «Ἀκούεις;» Ἄλλὰ πρὶν ἀποκριθῆ τὸ παιδίον, φωνή τις ἀγρία ἠκούσθη λέγουσα, «Τί ἔχεινες καὶ σὺ, παλληολαδικῶ; Τί κάμνεις ἐκεῖ πέ-

ρα με τὰ παιδιὰ; φέρε μας ἄλλην μίαν φιάλην οἴνου, καὶ ἐτοιμάσου διὰ νὰ ἀναχωρήσωμεν, διότι εἶναι καιρός.» ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ Μαυροθοδωρῆ καὶ ἡ γραῖα ἔσπευσε ἀπέσσωσ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν του.

Ἐνῶ δ' ἐκείνη κατεγίνετο εἰς τοῦτο, ἡ μικρὰ Ἐλένη ἐφθόρῃσε λόγους τιὰς εἰς τὸν Ἐρρίκον, καὶ ἀπεσύρθη ἐκ νέου εἰς τὴν γωνίαν τῆς. Ὅπως ὁ Ἐρρίκος ἔμεινε μόνος, καὶ ταχέως κατελήφθη ὑπὸ τοῦ ὕπνου.

(Ἀκολουθεῖ.)

Πῶς εἰσῆχθη ἡ χρῆσις τοῦ καφφέ.

Ὅταν ὁ Κολόμβος ἀνεκάλυψε τὴν Ἀμερικὴν ὁ καφφὲς ἦτο παντελῶς ἄγνωστος. Ἐφύετο μόνον εἰς τὴν Ἀραβίαν καὶ τὴν Ἄνω Αἰθιοπία. Ἡ χρῆσις αὐτοῦ χρεωστεῖται εἰς τὸν Ἡγουμένον Μοναστηρίου τινός, ὅστις ἐπαθόμει νὰ κρατῆ τοὺς μοναχοὺς ἐξύπνους εἰς τὰς θρησκευτικὰς τῶν ἀγρυπνίας!

Ὁ Ἡγούμενος ὠδηγήθη εἰς τοῦτο ἐκ τινος πομφόλυ, ὅστις τὸν ἐπιπροφόρησεν, ὅτι τὰ ποίμνιά του, ὡσαύτως ἔτρωγον ἐκ τοῦ φυτοῦ ἐκείνου ἐγίνοντο ζωηρότερα· λαθῶν δὲ κόκκους ἔθρασεν αὐτοὺς καὶ ποτίσας τοὺς ὑπναλέους καλογήρους του, εἶδε με εὐχαρίστησίν του, ὅτι δὲν ἐνύσταζον πλέον εἰς τὰς νοκτερινὰς Ἀκολουθίας τῆς ἐκκλησίας!

Ἡ ἐνέργειά του αὐτὴ διεδόθη ταχέως εἰς τὰ παρακείμενα μέρη καὶ μετὰ δύο αἰῶνας ἐφθασεν εἰς Παρισίους· ἐν δὲ φυτὸν μεταφερθὲν εἰς τὰς Δουτικὰς Ἰνδίας ἐκ τῆς Ἀραβίας ἐγένετο τὸ φυτώριον, ἐξ οὗ παράγεται νῦν ἅπας ὁ ἀποικιακὸς λεγόμενος καφφὲς.

Οἱ Ὀλλανδοὶ τὸν εἰσῆγαγον εἰς τὴν Ἰάβαν καὶ τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας, οὕτω δὲ κατὰ μικρὸν μετεφυτεύθη εἰς διάφορα μέρη τῆς γῆς, καὶ ἤδη κατέστη πηχόσμιος ἀναψυκτικὴ πόσις, καὶ ἑκατομμύρια φράγγων δαπανῶνται πρὸς καλλιέργειαν καὶ κατανάλωσιν αὐτοῦ. Μόναί αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς ἐξοδεύουσιν κατ' ἔτος 100 περίπου ἑκατομμ. φράγγων διὰ καφφέ!

ΤΟ ΣΚΙΑΔΟΦΟΡΟΝ ΠΤΗΝΟΝ.

Τὸ σκιαδοφόρον πτηνόν, τὴν εἰκόνα τοῦ ὁποίου ἔχον ἐνιάτιόν των οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων, εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ μᾶλλον αξιοπερίεργα πτηνὰ ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν κορωνίων. Ἐχει δὲ ὄψιν λιαν κομικὴν, ἕνεκα τοῦ φουσκῶ σκιαδίου, τὸ ὁποῖον φαίνεται προσηρμοσμένον τόσοσ ἀκριβῶς, ὥστε νομίζει τις ὅτι ἐτέθη ὑπὸ τοῦ Πλάστου διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου νὰ βλάψουν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ πτηνοῦ.

Τὸ πτηνὸν τοῦτο εἶναι θαλασσῆς τῆς Νοτίου Ἀμερ-
κῆς, εὑρίσκεται δὲ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰς νήσους τὰς εὐ-
ρισκομένας ἐν τοῖς ποταμοῖς τῆς Βραζιλίας, ὅπου οἱ
καρποὶ, ἐκ τῶν ὁποίων κυριώτερον τρέφεται, εἶναι ἀφθο-
ρη σχηματίζουσαν λόφον λευκὸν, ὅστις ὑψοῦται το-
σοῦτο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἀλλ' ὅταν ἐντελὸς ἐξαπλω-
θῆ, τότε ἰδιαίτερα τὰ πτερὰ κρεμάμενα ἀπὸ τοῦ στῆ-
θους παρουσιάζουσαν μίαν κοιλὴν ἀξιόλογον εἶναι. Καθ' ἑξῆς

Ἡ σκιάδο-πυγνοφόρος κορώνη.

νοι. Φέρει δὲ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κρᾶνος μεγαλειότερον
καὶ ὠραιότερον παρὰ πᾶν ἄλλο γνωστὸν πτηνὸν, ὅπερ
σύγκριται ἐκ στενῶν πτερῶν μετὰ λευκῶν στελεγῶν.
Ὅταν τὸ κρᾶνος ἐξαπλοῦται ὀπίσθεν, τὰ λευκὰ στελέ-
τὰ ἄλλα τὸ σκιάδοφόρον πτηνὸν ὁμοιάζει τὴν κοινὴν
κορώνην. Τὸ δὲ χρῶμά τι εἶναι λαμπρὸν κυανόμαυρον.
Οἱ Ἴνδοι ὀνομάζουσι αὐτὸ ἀλόπτηρον, διότι ἔχει
μεγάλην καὶ διαπεραστικὴν φωνήν. Μ.

ΟΝΕΙΡΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ.

Γ'. ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ.

‘Ο Ιωσήφ, ὡς γνωρίζουσιν οἱ περισσότεροι τῶν μι-

εἰς αὐτῶν ὑπερτερεῖ τὰς ἀδελφούς καὶ ἀδελφούς σου εἰς τὴν καλωσύνην, εἰς τὴν εὐσέβειαν κ.τ.λ. καὶ τοῦτο φυσικὰ ἀγαπᾶται περισσότερο καὶ ἀπὸ τοὺς γονεῖς του. Δὲν πρέπει νὰ παραξενευώμεθα, λοιπὸν, ἀναγινώ-

Γ'. Τὸ ὄνειρον τοῦ Ἰωσήφ.

κρῶν ἀναγρωστῶν τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων, ἦτο δὲ καλίστος τῶν πολλῶν υἱῶν τοῦ Ἰακώβ—Παῖδιά τῆς αὐτῆς οἰκογενείας δὲν εἶναι ἕμοια μεταξὺ των, οὔτε εἰς τὴν ὄψιν, οὔτε εἰς τὰς διαθέσεις, καὶ ὄχι σπανίως ἐν- σκοντες, ὅτι ὁ Ἰακώβ ἠγάπα τὸν Ἰωσήφ περισσότερο ἀπὸ τὸν προτότερόν του Ῥουβὴμ καὶ πάντας τοὺς ἀδελφούς του, διότι ἦτον ὑπήκοος καὶ εὐπειθής, καὶ ἠγάπα καὶ ἐσβέτο τὸν πατέρα του, ἐνῶ οἱ ἀδελφοί

του ἦσαν τραχεῖς, καὶ ἀπειθεῖς καὶ δὲν ἐσέβοντο, ὡς ἔπρεπε, τὸν πατέρα των.

Ἡ ἐξεδιασμένη αὐτῆ ἀγάπη τοῦ πατρὸς πρὸς τὸν Ἰωσήφ ἕνεκα τῆς ἀγαθότητός του, ἐκίνησε τὸν φθόνον τῶν ἀδελφῶν του, καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ τοῦ ὁμιλοῦν μὲ καλὸν τρόπον. Ὁ Ἰωσήφ κατὰ τοῦτο ἦτο ὅμοιος μὲ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις ἐμισαίτο ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν του, διότι ἦτο ἀγαθός.

Ὅτε ἦτο 17 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν ὠνειραύθη παράξενόν τι ὄνειρον, ἢ κάλλιον δύο· τὸ ἓν ἦτο, ὅτι ἐνῆ ἔδανε δερμάτια ἐκ τοῦ ἀγροῦ μὲ τοὺς ἀδελφούς του, τὸ ἰδικόν του δερμάτιον ἐστάθη ἀίφνης ὄρθιον, τὰ δὲ τῶν ἀδελφῶν του, ἔπεσαν ἔμπροσθεν τοῦ ἰδικοῦ του καὶ τὸ ἐπροσκύνησαν· τὸ δὲ ἄλλο, ὅτι ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη καὶ ἑνδεκα ἀστέρες, ἔπεσαν καὶ τὸν ἐπροσκύνησαν.

Διὰ τῶν παραδόξων τούτων ὄνειρων τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἰωσήφ προελέχθη, καὶ πολλοὶ ζῶαι ἐσώθησαν διὰ μέσου αὐτοῦ. Διότι ἐὰν ὁ Ἰωσήφ δὲν ὠνειραύετο τὰ ὄνειρα ταῦτα, οἱ ἀδελφοὶ του δὲν θὰ ἐξερθεύοντο ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ πωλῆσωσιν αὐτόν.

Ἄ Ἰδοὺ ὁ ἐνυπνιαζόμενος! Ἐλθετε καὶ ἄς φονεύσωμεν αὐτόν, καὶ ἄς βέβωμεν αὐτόν εἰς λάκκον καὶ θέλομεν ἰδεῖ, τί θέλουσι γείνει τὰ ἐνύπνια αὐτοῦ.» (Γενέσ. λζ'. 19, 20.) Ἐὰν δὲ ὁ Ἰωσήφ δὲν μεταφέρετο τοιοῦτοτρόπως εἰς Αἴγυπτον, οὐδεὶς θὰ εὕρισκτο νὰ ἐξηγήσῃ τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραῶ, καὶ νὰ τὸν προειδοποιήσῃ περὶ τῆς μελλούσης σιτοδείας. Ἐὰν δὲ τέλος αὐτὸς δὲν ἔκαμνε προμηθείας σίτου κατὰ τὰ ἔτη τῆς ἐφορείας, πόσα ἑκατομμύρια ψυχῶν θὰ ἀπέθνησκον κατὰ τὰ ἔτη τῆς σιτοδείας! Οὕτως ὁ Θεὸς πολλακίς προειδοποιεῖ τοὺς ἀνθρώπους περὶ τῶν βουλευμάτων αὐτοῦ.

Ἐμφέλτοιμοι κανόνες διὰ παιδείας.

1. Κλείε πᾶσαν θύραν, διὰ τῆς ὑποίας διέρχουσαι, ἀλλὰ χωρὶς κρότον καὶ ταραχῆν.

2. Ποτὲ νὰ μὴ ποδοπατῆς, μηδὲ νὰ τρέχῃς ἐντὸς τῆς οἰκίας.

3. Ἐὰν ἦσαι κάτω ἢ εἰς δωμάτιόν τι τῆς οἰκίας καὶ θέλῃς νὰ ὁμιλήσῃς εἰς τινα, μὴ τὸν φωνάζῃς νὰ ἔλθῃ εἰς σέ, ἀλλὰ πῆγαινε σὺ ἡσυχῶς πρὸς αὐτόν.

4. Πάντοτε ὠμίλει μὲ καλὸν καὶ φιλόφρονα τρόπον εἰς τοὺς ὑπηρετάς καὶ τὰς ὑπηρετριάς, ἐὰν θέλῃς νὰ φέρονται μὲ σέβας πρὸς σέ.

5 Ὅταν ὁ πατήρ ἢ ἡ μήτηρ σου σέ εἰπὼν νὰ κάμῃς τι, μὴ ζῆται τὸ διακί πρέπει ἢ δὲν πρέπει νὰ τὸ κάμῃς.

6 Ὁμίλει διὰ τὰ ἰδικά σου καὶ οὐχὶ διὰ τὰ σφάλματα τῶν ἀδελφῶν σου ἢ ἄλλων παιδιῶν.

7 Πρὶν εἰσελθεῖς εἰς τὴν οἰκίαν, καθάριζε καλὰ τὰ ὑποδήματά σου, ἐὰν ἦναι λασπωμένα.

8 Ἔσω εἰς τὴν θέσιν σου κατὰ τὴν ὄραν τοῦ φαγητοῦ.

9 Ποτὲ μὴ κάθου εἰς τὴν τραπεζαν, οὔτε παρουσίᾳ εἰς ξένους μὲ χεῖρα ἢ πρόσωπον ἀνυκτον ἢ λερωμένον.

10 Ποτὲ μὴ διακόπτῃς ἄλλον, ἐνῶ ὁμιλεῖ, ἀλλὰ περιμένε νὰ τελειώσῃ καὶ τότε εἰπέ καὶ σὺ ὅσα ἔχεις.

11 Ἔσο φιλόφρων ὄχι μόνον εἰς ξένους, ἀλλὰ καὶ εἰς οἰκιακούς καὶ εἰς δούλους.

12 Ὁ μᾶλλον ἐμπιστευμένος καὶ ἐπιστήθιος φίλος σου ἄς ἦναι ἢ μήτηρ σου· ἀπ' αὐτὴν μὴ κρύπτῃς τίποτε.

ΛΑΩΠΗΞ καὶ ΤΡΑΓΟΣ.

(Μῦθος κατ' Αἰσώπων)

Εἰς φρέαρ ἀβαθείς ποτε ἀλώπηξ ἐρπετοῦσα,
 Ὀδύροτο κ' ἤτένιζε τὸ στόμιον ἀθύμως·
 Ἄλλ' ὑπὸ δίψῃ σπεύσαντα τράγον ἐκαὶ ἰδοῦσα,
 Τὴν λύπην ὑποκρύψασα λέγει αὐτῷ εὐθύμως,
 — Λαμπρόν νεράκι, δροσερόν... ἄς πῖω ἐν ἀνάσσει...
 Ἄ ἔλθι καὶ σὺ, ἐὰν διψῆς, ἔλθέ... σὲ περιμένει...
 Ὁ κόπος ἀπερίσκεπτα ἀμύσῃς καταβαίνει,
 Καὶ προσπαθεῖ τὴν δίψαν του ἐνταῦθα ἄποσβῆσθαι.
 Ἔπειτ' ἐκαὶ ἀκράτητα, — ἐκείνη μειδιά, —
 Καὶ τότε ἐσκέφθη ὁ μωρὸς περὶ τῆς ἐπακόθου,
 Ἦτένιζε τὴν γείτονα καὶ λέγει, — μὰ τὸν Δία,
 «Πῶς θ' ἀναβῶμεν!!... τί φρονεῖς καὶ σὺ περὶ ἀνάου;»
 Κ' ἐκείνη τότε πανηρώς καὶ πάλιν μειδιῶσα,
 — ὦ! ἀπεκρίθη, εὐκόλον τὸ πράγμα, φίλε, εἶναι...
 «Τοὺς δύο πόδας ὑψοῦσον, τὴν κεφαλὴν σου κλίνε...»
 Κ' ἔγχετο ἢ καμπόνηρος τὰς πράξεις του ὄρασα.
 — «Λαμπρά!, προσέθηκε. Λοιπὸν ἐγὼ καὶ μὲν δυσκόλως
 «Θάλω ἀνέλθει διὰ σοῦ στοῦ φρέατος τὸ χεῖλος
 «Πλὴν τότε, — τότε! τὰ λοιπὰ, ὦ! ἐννοεῖς προδήλως...»
 «Θέλ' ἀνασῆρσι σὲ εὐθὺς πλησίον μου εὐκόλως.»
 Κ' ἕτεροσε πάλιν ὁ μωρὸς! Κ' ἐκείνη θαρραλέως
 Ἐπήδησ' εἰς τὰ νύκτα του, καὶ διὰ τῶν κεράτων
 Ἀνῆλθεν εἰς τὸ στόμιον τοῦ φρέατος ταχέως,
 Κ' ὁ τράγος ἔμεινε ἐντὸς τὰ βυθὰτα φυλάττων.
 Ἀνέμενε, ἀνέμενε ἐπὶ πολλὸ εἰς μάτην.
 Καὶ τέλος εἶδε — πλὴν ἀργά — τὸν ἐμπαιγμὸν του πλήρη,
 Κ' ἐξήλαγε κ' ἔμειψετο πικρῶς ὡς αἰσχροτάτην,
 Ἐλπίζων τὸ φυλάττων αὐτῆς νὰ διαγένηθαι.
 Ἐκείνη πλὴν τοῦ ἔβουσε στραφεῖσα τὰς ἐπιβάς,
 — Ἄν ἴσως τρίχας, λίγους, στήν γενεῖα σου τῶσθαι
 «Εἰς τὸ ναυθὸν κρανὸν σου καταίχῃς, τράγε, γνάσθαι,
 «Πρὶν ἢ σκεφθῆς τὴν ἀνοδὸν ἐντὸς δὲν θὰ ἐπήδασαι.»
 Οὕτως ὁ μῦθος πόρισμα τὸ ἐφεξῆς ἐπάγων,
 Ὁ φρόνιμος νὰ πράττῃ τι, πρὶν ἢ ἐπιχειρήσθαι,
 Πρέπει καλῶς νὰ τὸ σκεφθῆ καὶ νὰ τὸ μελετήσθαι.
 Ἄλλως τε εἶναι ὅμοιος πρὸς τὸν τοῦ μῦθου τράγον.
 (Ἐκ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς τοῦ 1858)

N. ΣΠΑΘΗΣ.

ΣΟΥΡΙΚΑΤΑ ΖΕΝΙΚ.

Τοῦ περιέργου τούτου ζώου ὑπάρχει θν δεῖγμα τεταρχειμμένον ἐν τῷ Βρεττανικῷ Μουσεῖῳ. Τὸ ἐν τῇ προκειμένῃ εἰκόνι παριστανόμενον εὐρίσκεται εἰς τὴν κατοχὴν Ἰγγλοῦ τινὸς κυρίου, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ ἐδώρησεν ἡ πρώτη κυρία του.

Πατρὶς αὐτοῦ εἶναι ἡ Ἀφρικὴ καὶ ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἰχθυόμομου· κατὰ τὸ μέγεθος εἶναι μικροτέρα τῆς οὐκιστῆς γαλῆς, νοῆμον δὲ καὶ σαρκοφάγον ὡς αὐτὴ ἐξήμεροῦται ἐνκόλωσ, ὅταν συλληφθῆ καὶ

καθίσταται, ὡς ἐκείνη, κατοικίδιον ζῶον ἀγαπᾷ δὲ τόσον πολὺ τὸν ὕπνον καὶ τὴν θερμότητα, ὥστε πολλάκις λησμονεῖ, ὅτι εἶναι πολὺ πλησίον τῷ πορῶ καὶ ἀφίνει τὴν γούναν τῆς νὰ πιάσῃ φωτιάν! τότε δὲ ἐξεγείρεται ἐκ τοῦ ληθάργου, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ μεγάλη θερμότης τὴν ῥίπτει, καὶ ἀρχίζει νὰ φωνάζῃ, τρέχουσα καὶ ζητῶσα βοῆθειαν!

Φοβοῦμαι, ὅτι πολλὰ παιδία καὶ κοράσια ὀμοιάζουσι τὴν καλὴν Σουρικάταν, ὡς πρὸς τὸν ὕπνον, καὶ ὄχι μόνον τὸ πρόγευμά των χάνουσι, ἀλλὰ καὶ τὰ μαθήματα τῆς ἡμέρας δὲν προετοιμάζουσι καλῶς, ἕνεκα τούτου. Ἄς ἐνθυμῶνται ὅλοι οἱ τοιοῦτοι ὅτι αἱ γάται καὶ αἱ Σουρικάται εἶναι ζῶα ἄλογα, μὴ ἔχοντα ἄλλον προορισμὸν ἢ τὸ νὰ τρώωσι, νὰ πίνωσι καὶ νὰ κοιμῶνται, ἐνῶ τὰ παιδία εἶναι ἄνθρωποι λογικοὶ πλασθέντες διὰ εὐγενεῖς καὶ ὕψηλούς σκοπούς, καὶ ὑπόλογοι διὰ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐξοδεύουσι τὰς ὥρας των εἰς τὸν Πλάστην αὐτῶν.

ΠΕΡΙ ΗΜΕΡΑΣ.

Ἡ λέξις Ἡμέρα εἰς τὴν ἀκριβῆ αὐτῆς ἔνοιαν σημαίνει τὴν μερίδα ἐκείνην τοῦ χρόνου, καθ' ἣν δεχόμεθα τὸ φῶς τοῦ ἡλίου· πολλάκις ἕμας εἶναι συνήνους μὲ τὸ ἡμερονοκτιον, καὶ περιλαμβάνει τὸ διάστημα τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ὁ ἥλιος φαίνεται ὅτι κάμνει μίαν περιστροφὴν περὶ τὴν γῆν ἢ ἀστρονομικώτερον, τὸν χρόνον, τὸν ὁποῖον δαπανᾷ ἡ γῆ κατὰ τὴν περὶ τὸν ἄξονα αὐτῆς περιστροφὴν.

Οἱ τρόποι τοῦ λογαριάσειν τὴν ἀρχὴν τῆς ἡμέρας ὑπῆρξεν διάφοροι εἰς ὁ ἀφροα ἔθνη καὶ αἰῶνας. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους Σύρους, Βαβυλωνίους, Πέρσας καὶ Ἰνδοῦς, ἡ ἡμέρα ἤρχιζεν ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ὡς καὶ οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Γαλλίας ἤρχιζον τὴν ἡμέραν μὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, τὸν ὁποῖον τρόπον ἀκολοθοῦσιν ἔτι οἱ Ἰουδαῖοι, οἱ Ἀστριακοὶ, οἱ Βερμοὶ, οἱ Σελῆσιοι, οἱ Ἰτα-

Σουρικάτα Ζένικ.

λοὶ, καὶ οἱ Σῖται. Οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Ἰταλίας ἤρχιζον τὴν ἡμέραν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου, — μέθοδου τὴν ὁποῖαν ἤδη μεταχειρίζονται ἅπαντα τὰ Εὐρωπαϊκὰ ἔθνη πλὴν τῶν ἀναφερθέντων. Οἱ Μωαμεθανοὶ ἀριθμοῦσαν ἀπὸ κνέφας εἰς ἄνέφας· αἱ δὲ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἀπὸ μεσημβρίας εἰς μεσημβρίαν, — τρόπον, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησαν πάντοτε καὶ ἀκολουθοῦσι μέχρι τοῦ νῦν οἱ Ἀστρονόμοι, ἐπειδὴ ἡ στιγμή αὕτη τοῦ χρόνου δύνανται νὰ εὐρεθῆ μετὰ περισσοτέρας ἀκριβείας παρ' οἰαδήποτε ἄλλη.

ΠΙΣΤΗΛΙΑ. ΙΒ.

— Είς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς ἐν παίδιον ἐπὶ 5 κατοίκους συγγάζει εἰς τὸ σκολεῖον.— Εἰς τὴν Δουναβίαν ἐν ἐπὶ 4.— Εἰς τὴν Πρωσσίαν ἐν ἐπὶ 6.— Εἰς τὴν Μεγάλῃν Βρετανίαν καὶ τὸ Βέλγιον ἐν ἐπὶ 8.— Εἰς τὴν Γαλλίαν ἐν ἐπὶ 10.— Εἰς τὴν Αὐστρίαν ἐν ἐπὶ 13.— Εἰς τὴν Ὀλλανδίαν καὶ Ἰταλίαν ἐν ἐπὶ 14.— Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐν ἐπὶ 18.— Εἰς τὴν Ῥωσίαν ἐν ἐπὶ 50, καὶ εἰς τὴν Πορτογαλίαν ἐν ἐπὶ 80!

— Ἐάν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀποικίων τῶν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς μεταναστευόντων ἐξακολουθῇ ὁ αὐτὸς ὅπου εἰς τοῦδε, ὁ πληθυσμὸς αὐτῶν θά ἀνέλθῃ κατὰ τὰ 1900 εἰς 100 ἑκατομμύρια ψυχῶν, ἥτοι θά διπλασιασθῇ!

— Ἀνευρέθη εἰς τὴν βιβλιοθήκῃν τῶν Παρισίων σφαιρα φέρεσα χρονολογίαν 1540· εἰς αὐτὴν δὲ εἶναι σημειωμένη ἡ πορεία τοῦ ποταμοῦ Κόγκου εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ἀκριβῶς ὅπως περιγράφει αὐτὸν ὁ κ. Στάνλεϋ· τούτου δὲ συνδυαζόμενον μὲ ἄλλα τινὰ γεγονότα ἀποδεικνύει, ὅτι οἱ γεωγράφοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης πρέπει νὰ ἐγνώριζον κατὰ τι τὰς πηγὰς τοῦ Νείλου.

— Ὁ διάσημος πολισπόρος Σουηδὸς Νορδενσκόλδης ἀνεκάλυψε μετὰ τῶν πλάγων φυτῶν, τοῦ ὅπου οὗ δὲ καρπὸς παρασκευαζόμενος ἐν εἰδει γλυκύσματος οὐ μόνον θεραπεύει, ἀλλὰ καὶ ἐμποδίζει τὴν γένεσιν τοῦ Σκορβούτου (φαγόσεως τοῦ σίματος) ἀπὸ τῶν ὅποιον ὑποφέρουσιν οἱ ταξειδεύοντες εἰς ἐκεῖνα τὰ κλίματα.

— Εἰς ἓνα τῶν τάφων τῆς Αἰγύπτου εὐρέθη διαβάστειον ἀγχείον καλῶς κεκλητισμένον, ἐντὸς δ' αὐτοῦ βούτυρον εἰς καλλίστην κατάστασιν, ἃν καὶ ὑποτίθεται ὅτι ἐτέθη ἐκεῖ πρὸ περιπτου 2500 ἐτῶν.

Λύσις τοῦ Αἰνίγματος τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου
Κανάριον—Κανά—Ῥίον—Ῥίον.

Λύσις τῆς ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ ἀκροστιχίδος
Θεμιστοκλῆς—Θέμις—σῆς—κλήτος.

Ἀμφότερα ἔλυσαν ὅσοι ἐκ τῶν κάτωθι σημειωμένων φέρουσιν ἀστερίσκον πρὸ τῶν ὀνομάτων τῶν.

Ἀθηνῶν, * Ἰουλίᾳ Γκιταράκου, Ἀπελλῆς, Π. Κ., Ἀποστολίθης, Ἀλέξ. Α. Δουροῦτης, Κωνστ. Ζέρβος, Ἰωάν. Λοβέρδος, Γ. Θ. Ὄρφανίδης, Ἀγάπ. Γ. Παπαδόπουλος ἐκ Σφῆης, * Εὐρήνη Γ. Τσιμῶνου, * Δ. Βλαχάκης, * Θεοφ. Βασιλειάδης, Ἀγγελ. Κ. Σακελλαριάδης, * Μαριεὶθνη Δρακονταειδῆ, * Γ. Παπαζαφειρόπουλος, * Μιχαὴλ Ν. Μαγαλάκης, Γρηγόριος Ι. Καραλάκος, Παναγ. Π. Ζαγκλῆς, Θρασύβουλος Χ. Ἀράπης, Ἀρχιμ. Ἰωάν. Ματαράγκας, * Σπορίδων Ν. Ζούζουλας, Γ. Ν. Φουρτῶνας, Μαρῖα Μουσκουδάκη, * Γεώργιος Γαυριλάκης, * Νικόλ. Κ. Τσίνας, Κ. Ν. Φλέγγας, * Ἀναστ. Μπύργης.

Σόφου, * Ἐλένη Β. Μαυρολέοντος, Ἰωάν. Δ. Μυριαζόπουλος.— Ληξούριου Κιφάλλης, Σ. Τσαγκαρόλας.— Μεσολογγίτις, Περ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος, Ν. Γ. Χρυσόγελο, * Ἰωάν. Γ. Μακροκώστας, * Ἰωάν. Φίλιππος.— Λεωνιδίου, * Κ. Θ. Καλιτάς.— Λεβαθεῖας, * Γ. Ν. Γιουρπαῖος.— Λευκάδος, Φ. Δάσιαν.— Πατρῶν, Κλεοτ. Ἰωαννίδου.— Τριπέλειος, * Γ. Χ. Μητρόπουλος.— Ἰωαννίνων, Εὐγενία Κ. Σταυρίδης καὶ Ἐλμάς Χ. Ἐλμάζαγα, * Σπύργης, * Ἀριστ. Π. Καλογερόπουλος, * Ἀλέξ. Κιτραέφ.

— Κωνσταντινουπόλεως, * Ἥλιος Χρ. Φαυτόπουλος, Α. Ε. Νικολαΐδης.— Ἀλεξανδρείας, Ἀλ. Ἀρχιτακτονίδης.— Ναυπλίου, Α. Σπ. Σωτηριάδης.

Λύσις τῆς ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ διπλῆς ἀκροστιχίδος.

Κ	λ	α	ρ	χ	ο	Σ
Λ	υ	δ	ί			Α
Ε	φ	ρ	α	ι		Μ
Α	ρ	θ	η	λ		Α
Ν	ι	κ	ά	ν	ω	Ρ
Θ	α	κ	θ	υ		Ε
Η	λ	α				Ι
Σ	ό	δ	ο	μ		Α

Οὐδείς τὴν ἔλυσε.

Πρόδδαν. ζετ.

Κατάταξον οὕτω τὰ ἀκόλουθα γράμματα, ὥστε νὰ σχηματιστοῦν σταυρὸν, τοῦ ὅπου ἡ μὲν ὀριζόντιος σειρὰ ν' ἀποτελῇ τὸ ὄνομα τῆς λιτρῶτου τοῦ Θεσῆως ἀπὸ τοῦ Μινωταύρου, ἡ δὲ καθῆτος τὸ τοῦ ἐπιστηθιωτάτου φίλου Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. (α, α, δ, η, η, ι, ι, ι, ι, ι, ι, ι, ι, ρ, ρ, ρ, σ, σ, σ, φ, φ, ω.)

Ἀπλῆ ἀκροστιχίς.

Χώρα ὦρα καὶ τερπνὴ εἴλλα· εὐφροσιτάτη,
Μὲ σχῆμα ὑποδήματος ἀνδρὸς ὁμοιοτάτη·
Γράμματα εἴ μ' ἀποτελοῦν ἂν σῶμα ἢ εἴναι δύο;
Τρεῖς ἑκατὸν ἀστρολόγοι πενήτην εἴ μ' εἴναι δύο;
Τὸ πρῶτον μ' εἶναι ἀρχικὸν πόλεως Μικρασίας,
Τὸ δεύτερον δὲ ποταμοῦ τῆς Μεσοποταμίης.
Τὸ τρίτον ὑψηλῆς φωνῆς ναυάρχου βασιλείας,
Τὸ τέταρτον θηρίου, ὃ δὲν θέλει εἰ ἀπαντήσης.
Τὸ πέμπτον τοῦ πρόδδαντος τὸν καλλιστόν του φίλου,
Τὸ ἕκτον τοῦ στρατηγού, ὃν πρῶτ' αἰ Ἀλπεις εἶδον.

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1 Πόσων καὶ πόσων ἀγγέλων τὰ δῶματα γνωρίζομεν;
- 2 Πόσων καὶ πόσων τάξεων ἀγγέλων τὰ ὀνόματα ἀναφέρονται εἰς τὴν Γραφήν;
- 3 Ποία ὀνόματα φέρει ὁ ἀρχὸν τῶν Δαιμονίων;

Εἰδοποιήσεις

Παρακαλοῦνται οἱ γράφοντες πρὸς τὴν Δεὺθρον τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παιδῶν νὰ γράφουν τὸ ὄνομα τῶν καθαρῶν, διότι πολλῶν ταῖς μονοκονδυλαῖς δὲν δύναμεθα νὰ ἀναγνώσωμεν, καὶ τὰς ῥίπτωμεν εἰς τὰ ἄχρηστα χαρτῆ.

Ὅστις γὰρ πέντε συνδρομητὰς εἰς τὴν Ἐφημερίαν τῶν Παιδῶν ἢ τὸν Ἀστῆρα τῆς Ἀνατολῆς λαμβάνει ἐν φύλλῳ ὁ οὐρανὸν ἐκ τῶν ἐπιπέδων ἀλλοιοῦνται εἰς τὸν ὅστις κάμει περισσοτέρους τῶν πέντε εἰς αὐτὴν ἢ εἰς τὸν Ἀστῆρα,